

er jo rigtigt, det gør den ikke; men af hvilken Grund vil man saa tage de Penge? Det kunde jeg lide at faa at vide. Thi selv om det kun drejer sig om 14 pCt. af vore Kassers Medlemmer, maa man ikke glemme, at det er de 14 pCt., som sidder daarligst i det, for det er alle de familieforsørgende Medlemmer, der er Tale om, og det er naturligvis dem, for hvem det er værst at være arbejdsløs. De unge rammes i hvert Tilfælde ikke saa slemt, naar der for begge Parters Vedkommende er Tale om $3\frac{1}{2}$ à 4 Kr., det er de familieforsørgende Medlemmer, man rammer. Naar man ikke samtidig kan bevise, at der er en Nedgang i Konjunkturerne, der berettiger til et Erdrag paa $3\frac{1}{2}$ Kr. om Ugen — og det er der ingen, heller ikke det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard, som har kunnet bevise —, synes jeg, man skulde lade det fare. Man skulde have drejet sig en Omgang endnu og tænkt sig om, saa kunde man muligvis være kommet til en bedre Erkendelse og opdaget, at man ikke kan være bekendt at berøve saa og saa mange Tusinde fattige Familier 3 Kr. 50 Ø. om Ugen.

Det konservative Mindretal har stillet Ændringsforslag om, at „Kristeligt dansk Fællesforbund“ skulde faa Ret til at faa en Arbejdsløshedskasse statsanerkendt. Jeg kunde godt underskrive Ministerens Udtalelser om dette Ændringsforslag, men jeg synes, at de mundede ud i, at han aligevel vilde give en saadan Kasse Statsanerkendelse. Jeg vil derfor gerne spørge, om en saadan Anerkendelse saa kan blive givet i al Almindelighed ogsaa til andre. I Sønderjylland har vi noget, vi kalder de frie Arbejdere. Det er Arbejdere af tysk Nationalitet, som af sproglige Grunde ikke vil slutte sig til de danske Organisationer dernede. Der føres i disse Dage en meget stærk Kampagne mellem de socialdemokratiske Blade paa den ene Side og de tyske Blade paa den anden Side, og de tyske Blade er gaaet saa langt, at de erklærer, at Socialdemokraterne vil undertrykke det tyske Sprog, fordi de forlanger, at Arbejderne skal tilhøre de danske Organisationer. Hvis nu „Kristeligt dansk Fællesforbund“ faar en Arbejdsløshedskasse anerkendt, kunde det interessere mig at vide, om disse Organisationer, her er Tale om, ogsaa kunde faa en Arbejdsløshedskasse anerkendt. Af den højtærede Ministers Udtalelser har jeg forstaaet, at at han, ikke mindst fordi ogsaa det ærede Medlem Hr. Grønbæk kastede sit Lod i Vægtskaalen, vilde give „Kristeligt dansk

Fællesforbund“s Arbejdsløshedskasse Statsanerkendelse.

Det er slaaet fast ved anden Behandling, at Medlemmer af „Kristeligt dansk Fællesforbund“ udmærket godt kan blive Medlemmer af vore Arbejdsløshedskasser. Det er blevet hævdet, at de blev generet, og at man søgte at hindre dem i at blive optaget. Arbejdsdirektoratet oplyser derom, at der har været to Tilfælde. Det ene var det, jeg nævnte, der drejede sig om Strejkebrydere; det gamle Arbejdsløshedsnavn mente, at det ikke var heldigt at tvinge dem ind i en Arbejdsløshedskasse, thi det var ikke en ulovlig, men en lovlige Strejke, de havde været Strejkebrydere overfor.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at for Medlemmer af saadanne særlige Forbund — det gælder dem i Sønderjylland, der væsentligst bestaar af Bygningshaandværkere, og det gælder „Kristeligt dansk Fællesforbund“ — er Betingelserne for at faa Arbejde ringere. „Kristeligt dansk Fællesforbund“s Medlemmer kan kun faa Arbejde hos Mestre, der er Medlemmer af eller slutter sig til denne Organisation, altsaa en bestemt Kreds af Arbejdsgivere; og i Sønderjylland er det en Kreds af tyske Haandværksmestre, der i særlig Grad beskæftiger de paagældende Arbejdere. Det betyder, at naar disse Folk bliver arbejdsløse, har de ikke samme Betingelser for at kunne komme i Arbejde igen som Medlemmerne af de almindelige, landsomfattende Arbejdsløshedskasser.

Den højtærede Indenrigsminister talte om den politiske Udtalelse, jeg var kommet med. Da han nu har henvist den til rette Sted, synes jeg, at han kunde have overladt til os selv, hvorledes vi vilde placere os, om det skal være os, der skal gaa i Spidsen, og de Radikale, der skal løbe bagefter, eller omvendt. Jeg sporede ligesom en Angst hos Ministeren for, at der skulde komme et Tidspunkt, da han ogsaa skulde over i en anden Lejr, og at Betingelserne da skulde blive forringet for ham der, hvor han skulde hen. Han vilde ligesom advare de Radikale mod at slutte sig for nær op til Socialdemokratiet.

Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard talte om de Gange under den radikale Regering, da Arbejdsløshedsloven var blevet forandret. Jeg gør imidlertid opmærksom paa, at det den Gang var saaledes, at Resultaterne maatte fremgaa af et Forlig mellem alle Rigsdagens Partier, ellers var de paagældende Lovforslag aldrig blevet vedtaget, thi det ærede Med-